

Mala baba

Francesc Pallàs Saladié

L'Àlícia va ajupir-se per recollir l'anell de compromís amb què en Guillem se li acabava de declarar en ple sopar de Cap d'Any. La pedra, de diversos quirats, seguia intacta. Ja la tenia a l'abast de la mà quan un ratolí aparegut del no-res va pispar-li l'aliança. En pocs instants, el festiu ambient del restaurant de luxe Bon Tiberi s'esvairia sota la histèria col·lectiva.

Tota pàl·lida, la futura esposa va xisclar amb tal agudesa que els enamorats de l'òpera de la taula 5 van exclamar a l'uníson, "Bravo! Bravo! Bravo!", amb tanta emoció que se'ls van rebotar els lacrimals. Les vidrieres van esclatar amb estrepitosa alegria i l'aterrada clientela va refugiar-se sota les pintoresques taules de tronc de palmera. Només el jove violinista, destil·lant passió a dojo amb cada pinçada, romania impassible.

Les substancials destrosses provocades per les tenses cordes vocals de l'Àlícia eren nímies davant de la caiguda en picat de la reputació del negoci. Les autoritats sanitàries van clausurar-lo sense miraments i l'alcaldeessa va advertir que "a Sompins, ni les rates ni el Bon Tiberi hi són benvinguts". El famós propietari, el Mestre Fogoner Joan Filopanti, va malvendre el negoci per quatre rals al consistori i va fer-se fonedís per sempre més.

Els tràgics fets del Bon Tiberi van resistir innumbrables tertúlies de safareig. A Sompins rarament hi succeïa res digne de menció, però ai de qui caigués a la teranyina de l'escarni social! En Joan, abans Fill Predilecte de la Vila i "Màgic Andreu dels fogons", segons la revista Sucosa Vianda, s'havia convertit en la darrera víctima de l'opinió pública. Efectivament, la Gertrudis Vitale s'havia sortit amb la seva.

Aquesta dona, coneguda com la Rovellona, s'havia instal·lat a Sompins recentment, atreta per "l'aroma de sugus samfainat".¹ Visionària empresària, dirigia el Bells Bolets i de seguida se les va tenir amb en Joan, qui veia en ella una temible competidora. Direu, que no poden coexistir un restaurant no apte per a butxaques sensibles amb un altre d'exclusivament boletaire? D'acord amb l'Evangeli segons Joan Filopanti, no.

La vomitiva violència verbal va donar pas a un inacabable nombre de barroeres campanyes engegades pel Mestre Fogoner per fer saltar pels aires el Bells Bolets: tallava l'enllumenat en plena hora punta, barrava l'accés al local amb embadalides ovelles i li robava els proveïdors. Qualsevol en aquesta situació hauria cridat els Mossos o contraatacat amb tàctiques igualment detestables. No obstant això, la Gertrudis no va moure ni un dit. La parròquia se'n feia creus. Malgrat que les especulacions sobre el perquè de tot plegat eren incessants, ningú va intuir l'infernàl pla que s'estava coent a la bel·licosa ment de la Rovellona.

Com els bons espectacles, el reality de Sompins no va fer sinó que continuar. El Bells Bolets va enfonsar-se amb celeritat. Ja no hi acudia ni el noi dels diaris gratuïts. La plantilla, abans una pinya, va desfer-se com un terrós de sucre en un dels cafès despertador que solien servir. Aviat, la Gertrudis va ser l'única que romania al peu del canó, com la capitana d'un vaixell fent aigües. Inescrutable, amb la mirada perduda, jeia

nit i dia a l'entrada del restaurant, amb les portes entornades. Ni tan sols en Colombo dubtava que la Gertrudis havia embogit sota les calamitoses tàctiques d'en Joan.

Si feu cap a Sompins, la ruta natural zigzagueja de ponent a llevant per la Costa Brava, creuant amb diligència paratges d'impecable factura i endinsant-se fins al cor del Camp de Tarragona. Quan els primers pins apareixen, la verdor s'apropia sense oposició del paisatge. A l'entrada del poble, la imponent masia en restauració acluca l'ull, parsimoniosa. Apropant-nos a la plaça Major, l'estretor dels carrers embriaga els sentits, les corredisses de la canalla duen nostàlgia a les ànimes inquietes i el bucòlic "anar fent" atabala els forasters de ciutat.

En un racó de la plaça, la terrassa dels Bells Bolets s'omple de gom a gom dia rere dia. Xefs de tot el planeta es deleixen per guisar-hi. La Rovellona és l'orgull de Sompins, l'exemple que petits i grans s'entesten a imitar amb il·lusió. De guardons en té de tots colors, i l'ajuntament va aprovar la construcció del monumental Museu de la Bona Cuina allí sobre les cendres del Bon Tiberi. La Gertrudis va ressuscitar quan en Joan va descendir als inferns. Molt s'ha mentit sobre què va succeir. Jo us explicaré els dubtes amb prodigiosa simplicitat.

En les seves llargues jornades d'abstracció psicoespiritual, la Gertrudis cercava la manera de destruir el Bon Tiberi i el seu gurú. Va concloure que només atacant-ne la reputació reeixiria. Amb fervor, va escampar el rumor que una gravíssima plaga transmesa per rates amenaçava Sompins. L'anunci de l'apocalipsi va calar profundament en l'espantadissa ciutadania, qui va exigir insuperables mesures higiènic-sanitàries a l'alcalde. Inútils van ser les paraules de serenitat de la classe política, de la prudent responsable del CAP o dels cossos de seguretat, que garantien la completa impermeabilitat de Sompins en cas d'invasió subterrània. En qüestió de dies, la Rovellona havia sembrat una perfecta tempesta que esclataria amb les campanades.

La nit del 31 de desembre, les corredisses darrere les bambolines del Bon Tiberi contrastaven amb l'ambient distès del qual gaudien els comensals. Amb el martellejant estrèpit de fons com a banda sonora, als fogons a ple rendiment s'hi cuinaven els plats més llaminers obra d'en Joan. La Gertrudis va colar-se amb sigil a la cuina, disfressada –és un dir– de coc. Ningú va parar-hi atenció. Curosament, va obrir la bossa que duia penjada i va treure'n un ratolí.

Sobtadament, tota ella va començar a tremolar. Tot i així, va mantenir el tipus i, exhibint un terrible somriure d'orella a orella, va apropar-se vers les portes dansaires. Podia imaginar el merder que muntaria aquell bell animaló. Aleshores, un rampell de caritat humana va envair la Rovellona: observant tota aquella joia i recordant els feliços dies del Bells Bolets, la Gertrudis es va penedir entre dramàtics gemecs de la seva maldat. El personal se la mirava astorat. D'entre els vapors de les cassoles va sorgir-ne el Mestre Fogoner. Mentre la compadria amb visible satisfacció i un demoníac desdibuixant-li el rostre, li va semblar que quelcom gris i cuat s'esmunyia cap a la gran sala.